

Børne Blad

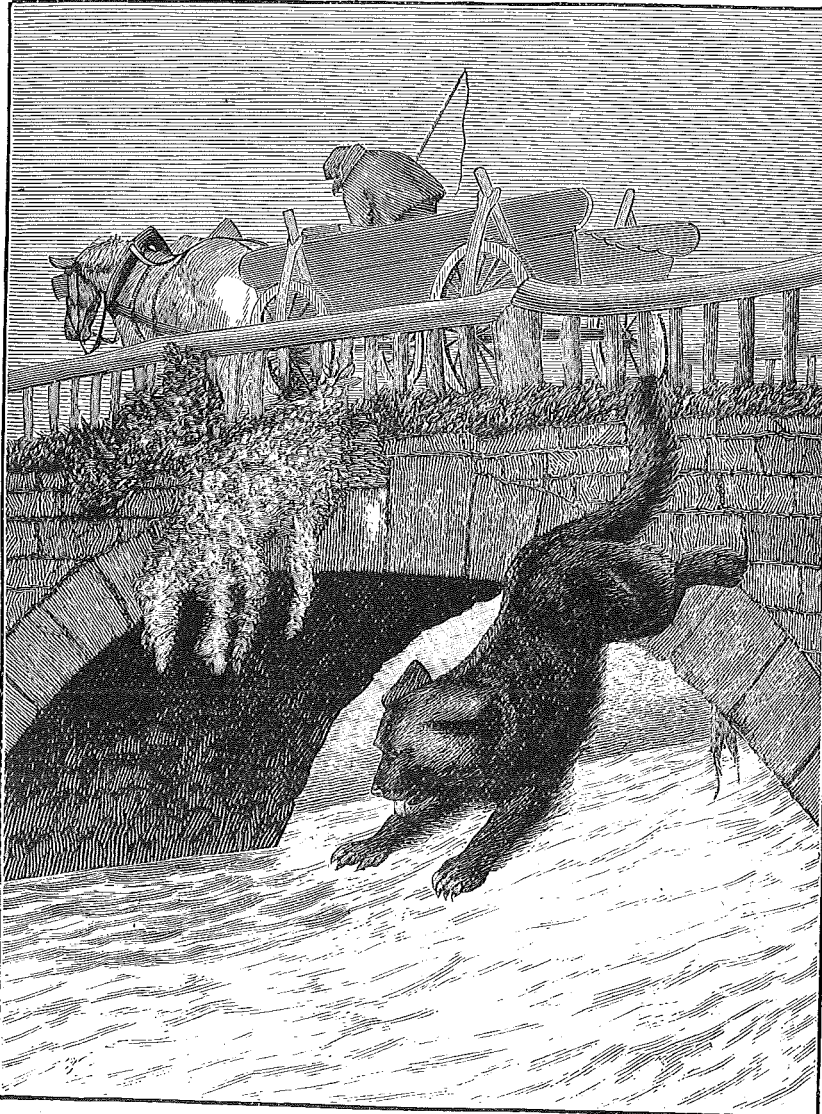

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 33.

14de august 1892.

18de aarg.

Et dristigt Hov.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

„Ja, den mulat!“ udbød Rodrigo med smerte. „Dette menneske, som jeg har reddet fra hungerødøden, gjør mig til en betler. Det er altsaa takken for al den tjærlighed, som er vist ham i dette hus; det er takken for min overbærenhed med ham, da jeg havde grebet ham paa hans onde veie. Gid jeg dengang havde skilt mig af med ham, saa var maaste al denne ulykke ikke kommet over mig!“

Donna Rosa græd høit, og Ambrosio vendte sit blik mod jorden; begge følte, hvorledes der i Rodrigos sidste ord laa en bebreidelse mod dem. Det var jo dem, som havde raadet ham til at spare den onde mulat.

„De taler om Pedrillo!“ sagde tilsidst Ambrosio. „Er De sikker paa, at det er ham?“

„Nei“, svarede plantageeieren, „men jeg har stert formodning derom; jeg antager imidlertid, at høvdingen vil kunne bringe fuld klarhed over det hele.“

I samme øjeblik hørtes paa afstand skrig og spektakel, og snart efter saaes seminolerne at komme med mulatten.

Høvdingen ilede foran; han var i sin haand beltet med pengene, som han havde opdaget hos mulatten og taget fra ham.

„En brandstifter, en snigmorder og ihv er den elendige mulat“, raabte han og holdt pengebeltet i veiret. „Her har du dine penge; han havde stjaalet dem.“

Det rislæde koldt ned af Rodrigos ryg.

Seminolen gav ham beltet, som derpaa Ambrosio tog i forvaring. Høvdingen lod sine egne falde hen paa landstedet; et blik var nok til at sige ham, at her intet mere stod til at redde.

„Kom“, sagde han og greb Rodrigos haand. „Lad os ligesaa godt holde dom over ham med engang.“

Mulatten laa fremdeles paa den baare, hvorpaa han var bleven bragt hid. Raseri og forbitrelse stod at læse i hans ansigt; men han var ude af stand til at røre sig.

Snart efter havde Rodrigo, Rosa med hendes kvindelige ledsagere samt Ambrosio og seminolerne dannet en kreds om ham.

Guahua traadte frem.

„Don Rodrigo“, sagde han med alvor og værdighed, „hans snigmorderste skud hindrede mig i at faa fortalt, hvad jeg vidste om hans tidligere opførsel mod dig. Lad mig nu tale.“

Og nu begyndte han at fortælle, hvorledes mulatten for nogle maaneder siden gang paa gang om natten var kommen til hans stammes leir for at ophidse til overfald paa Rodrigos plantage; han havde fortalt, at de hvide havde sluttet et forbund, hvis maal det var at overfalde og udrydde seminolerne, og at Rodrigo var den ledende mand i dette forbund. Dette og en masse andre ting havde han fortalt for at vise Rodrigos fiendtlige sindelag mod indianerne, og tilsidst havde de begyndt at tro paa hans tale. Han havde ogsaa forfikkret, at de kunde være sikre paa, at alle negrene vilde gjøre fælles sag med dem undtagen tre. De to af disse havde han allerede skaffet afveien og kastet til den gamle alligator. Men der var endnu en ved navn Baddy, som man maatte blive kvit, og saa den frygtelige hund, som man var mere ræd for end ti bekvæmmede mænd.

„Tvivlet af dit kvæg var det, som gav det onde menneske anledning til at faa dræbt Baddy“, fortsatte Guahua. „Sag saa selv,

hvorledes det gik til. Han styrede baaden saaledes, at den stødte mod et træ, hvorved Paddy tabte overbægten og styrkede i vandet. Alligatoren var langt borte; men da Paddy vilde redde sig og greb fat i kanoen, slog mulatten til ham i hovedet med den kulle, som negeren havde taget med som vaaben mod alligatorerne. Da sank det stakkels menneske ned i vandet og blev et bytte for det skyge dyr. Din prægtige hund fik han paa en maade, som er mig ukjendt, loffet ud af huset og slyngede min lassø om den; efter derpaa at have kvalt den, kastede han ogsaa den for alligatoren. Da Paddy var død, forsikrede han mig om, at alle de negre, som plantageeieren kunde stole paa, var borte. Sin dag, da du reddede mig fra udhyrets gab, skulde vi komme overens om tiden for overfaldet. Se alt dette har det elendige menneske gjort! Og idag har han sat kronen paa sine forbrydelser ved to gange at have forsøgt at myrde mig og sat ild paa dit hus. Jeg maa have krav paa, at han overgives til mig for at faa sin dom.

Ambrosio nærmede sig forbryderen, som krummede og vred sig af smerte og skønnede og bandede. Den fromme prest forstod, hvad der vilde ske, og søgte at tale nogle formaningers og trøstens ord til ham.

Men mulatten spændte efter ham. „Væk med dig!“ skreg han. „Væk med dig!“ Og udstødte derpaa de gyseligste forbandelser.

Guahua greb ventlig presten i armen og trak ham bort. „Du ser, pater Ambrosio“, sagde han, „at dine ord her er forgjæves. Jeg beder dig: gaa ind i teltet og faa Rodrigo og hans hustru med dig.“

Han fulgte dem, et stykke paa vei derhen og skiftes fra dem, idet han sagde: „Jeg kommer snart efter.“

„Vær menneskelig, Guahua!“ bad Rodrigo.

Guahua trykkede hans haand og forlod dem. „Jeg har krav paa at dømmе ham“, sagde han.

Da de hvide var komne forbi den høide, hvor Donna Rosa havde siddet, dengang Rodrigues og seminolernes møde begyndte, hørtes fra brandstedet en skrællig larm. Blandet med negrenes stemmer hørtes indianernes friggshyl. Og derpaa — blev alt stille.

Rodrigo, Ambrosio og Rosa sank paa knæ med hovederne bøjede mod jorden. De bad for ham, som havde bragt saa megen ulykke over dem.

I denne stilling fandt seminolhøvdingen dem en stund senere. Han blev stille staaende og forundret betragte dem. Da de tilsidst reiste sig, saa han spørgende paa dem.

Ambrosio anede, hvad han havde lyst til at spørge om, men som hans takt hindrede ham i at udtale.

„Du ved ikke, hvad vi har gjort“, sagde han. „Se, Jesu, Guds søns religion lærer os at bede for dem, som skader og forfølger os, og velsigne dem, som forbander os. Vi har bedet til Gud for mulattens sjæl.“

„Men havde ikke ogsaa mulatten samme tro som eder?“

„Jo“, svarede Ambrosio, „men hans kristendom var blot ydre skin uden sandhed og liv. Han var blandt dem, som siger: Herre, herre!, men ikke vilde gjøre den himmelske faders vilje. Den, som er en sand kristen, han søger at leve efter Jesu ord og forbillede.“ (Stattes.)

Dengang Frederik var drukken.

(Med billede.)

Heo, Leo! Jeg mener, at du vil dræbe mig!“ skreg den lille Hans forgjæves den ene gang efter den anden ind i ørene paa en stor gul Sankt Bernhardshund, som lagde sine mægtige labber op paa hans skuldre og slikkede hans ansigt med sin store tunge.

Til sidst havde den titstrækkelig vist sin glæde og stod rolig og logrede med halen, medens den lille gut klappede dens ryg.

„Ja, du er en snild, trofast hund; det er sikkert det! Og du har nok ventet længe paa mig. Men kom nu!“

Dermed satte de begge i fuldt løb henover veien, og naaede snart frem til guttens hjem. Dennes far var møller og boede ved en liden brusende elv et stykke fra landsbyen.

Hans var ikke gammel; først for nogle maaneder siden var han begyndt paa skolen; men i disse maaneder havde ogsaa hver eneste dag denne hilsningsscene mellem ham og Leo gjentaget sig. Første gang, han havde sluttet paa skolen, havde der vel været spektakkel paa møllen; det varede længe, før det var muligt for Leo at forstaa, at den ikke som sedvanlig skulde saa være med sin legekamerat, og da den tilsidst indsaa, at den pent maatte blive hjemme, gav den sig til at tude og hyle, saa møllesfolkene maatte holde sig for ørene. Man baade skjendte paa den og truede den, men til ingen nytte; Leo fjernede sig blot nogle faa skridt for derpaa atter at begynde sin klagesang. Men da den saa tilsidst fik se den lille skikkelse komme henad veien, styrkede den op og stormede imod ham. Hver eneste skoledag efter den tid laa den trofaste hund om formiddagen og ventede paa, at Hans skulde komme hjemover med sin ransel paa ryggen; men heldigvis havde den lært at holde sig rolig og stille, selv om ventetiden kunde falde den nok saa lang.

En eftermiddag fik Hans se, at Frederik — saa hed gaardsgutten — holdt paa at spænde hestene for den store møllervogn, som var aldeles fuld af melsække.

„Far, hvor skal Frederik hen idag?“ spurgte Hans.

„Til byen med et stort læs“, var svaret.

„O, faar jeg lov til at være med; jeg skal ikke paa skolen i eftermiddag.“

„Nei, det gaar ikke an. Far skal jo ikke være med, men Frederik kjøre alene“, bemærkede moderen raast.

Gutten heftede bønfaaldende sine øine paa

faderens ansigt, spændt paa, hvad han vilde sige.

„Ja, jeg har endnu aldrig bobet at slippe dig afsted, uden jeg selv har kunnet følge med og passe paa dig. Men Frederik er jo et paalideligt menneske. Skal vi ikke lade ham faa lov alligevel, mor?“

„Jeg har ikke lyst til det“, var svaret.

Men Hans, som allerede havde taget faderens ord som en tilladelse, skyndte sig ud og tog plads forrest i vognen.

„Kom og vær med, Leo! Hurra, nu skal vi ud og kjøre!“ jublede han. Og Leo hoppede og sprang ved siden af vognen, som snart efter ramlede henad landeveien.

Det var en stille, mild høstdag, og solen var forlængst gaaet ned, da de atter begav sig paa hjemveien. Meget mørkt var det dog ikke. Langsomt gaar det nedad landeveien mod møllen; men Frederik sidder ikke længer saa stram og fører tømmerne; hans hoved hænger slapt ned. I byen havde han været inde paa et værtshus og faaet lidt mere af de sterke drikke, end han kunde taale, og nu sidder han og sover, og hestene maa se til at finde veien, saa godt de kan. Underveis maa de over en bro; da vognen skal kjøre ind paa denne, støder den mod en sten og er nær ved at vælte; den retter paa sig igjen, og hestene kan rolig fortsætte sin vei; men Frederik har ikke merket, hvorledes noget med et sterkt plaff er faldt i vandet; han sidder og sover og nicker. Men der er en, som har hørt og seet alt, og det er Leo; den har til sin skræk seet sin unge herre falde ud af vognen og styrte i elven; men den trofaste hund betænker sig da ikke længe; med et kraftigt sprang er den ude i vandet og kjæmper i næste øieblik mod den stride strøm; dens øine søger at gjennemtrænge mørket for om muligt at faa et glimt af den lille Hans, og dens trofasthed skulde lønnes; snart efter faar den et glimt af den lille gut og griber med sine tænder fast i hans klæder og svømmer iland med ham.

Da den havde faaet ham op paa det tørre, begynder den at slikke hans ansigt og hænder, piber og logrer med halen, lugter og snuser paa sin lille ven; men denne vil ikke vaagne. Tilslidst udstøder hunden et høit klagehyl, som kunde høres lang vei og lægger sig derpaa over guttens legeme med sine fødder paa hans bryst og holder vagt. Var det et lig, som den holdt vagt over? Fra tid til anden gjentager den sine langtrukne klagehyl.

Endelig nærmer nogen sig. Det er et par mænd, som kommer fra byen og gaar over broen. De hører hundens hyl og finder den trofaste vogter hos den lille kolbe, gjenembaade gut. De løfter straks det bevidstløse barn op og bærer ham hen til et hus, som laa i nærheden af landeveien.

Imidlertid var Frederik kjørt videre uden at have den fjerneste tanke om, hvad der var haendt. Han havde sovet saa godt, at han hverken havde merket, hvorledes Hans eller Leo var forsbundet. Han vaagnede ikke, før heftene stansede foran møllen. Han hopper da fornyet ned fra sit sæde og vil til at hjælpe ogsaa Hans ned. Men hvor var der blevet af gutten; han var jo forsbunden fra vognen! Idetsamme kom mølleren ud og bag ham ogsaa møllerkonen. De have været ængstelige for sit barn og vil ud for at tage imod ham. Men han var der jo ikke. Hvilken forfækkelse der blev! Frederik kan ingen oplysning giude; han ved ikke mere, end hvad alle og enhver kunde se med egne øine: at Hans ikke var der.

Moderen vilde selv styrte afsted i mørket for at lede efter sit barn; men hendes mand beder hende i en tone, som ikke taalte nogen modsigelse, at gaa ind i stuen. Og saa tænder han en lygte og begiver sig afsted. „Jeg finder ham nok“, sagde han. „Leo er jo heller ikke kommen hjem, og jeg er sikker paa, at den er hos ham. Det er vist ikke saa farligt, som du tror, kjære kone.“

Saa vandrer han afsted indover mod byen.

Han var ikke kommen halvveis, da han møder en mand, der nærmer sig med hurtige skridt. Det var en af de to, der havde fundet Hans; han var netop paa vei til møllen for at underrette forældrene om, hvor deres gut var. Han maa naturligvis fortælle den forfækkede far alt, og han glemte da heller ikke at lade ham faa vide, hvorledes de næst Gud havde den trofaste Leo at takke for guttens redning. Ifømt skyndte faderen sig afsted til huset, hvor Hans befandt sig i en god, varm seng og allerede for en god stund siden var kommen til bevidsthed igjen. Med et hjerte, fuldt af taknemmelighed og glæde kunde faderen her trykke den reddede søn til sit bryst. * * *

Den næste dag finder vi Leo ligge paa stentrappen foran møllen og sole sig. Den ser ud til at føle sig mere end almindelig vel og slikker sig velbehagelig om munden. Foran den staar en rød lerfaal; nu er den rigtignot tom; men for lidt siden havde en hel, stor pølse plads paa den! Hvor den har smagt den trofaste hund, som for en stund siden havde holdt sit indtog paa møllen sammen med den lille Hans. Pølsen var belønning til den kjære guts redningsmand, det forstod ogsaa Leo, og derfor ligger den og soler sig saa velbehagelig der udenfor døren og slikker sig paany den ene gang efter den anden om munden.

En frugt af Kristi opstandelse.

En ung pige laa paa sit dødsleie, de sorgende forældre og søstende stod omkring sengen, ventede paa det sidste, afgjørende øieblik, da sjælen skulde forlade den jordiske hytte og gaa hjem til den evige hvile. Da slog den syge pludselig øinene op og hvistede med et kjærlighedsfuldt blik paa sine nærmeste: „Det er ikke saa svært at dø; thi Jesus har jo vundet seier over døden i sin opstandelse, og jeg ved, at jeg skal opstaa af graven. Syng om hans opstandelse“, og medens de sang om Kristi seier over synd og død, henvod hun stille i sin frelsers arme.

Smaatræk fra dyrelivet.

1.

En haardnakket storkefamilie. I en liden tyft by havde en storkefamilie bygget rede oppe paa kirkespiret, og der havde den boet i flere aar. Men kirkegjængerne følte sig undertiden brydde af den over deres hoved tronende families nærværelse, og det blev derfor tilsidst bestemt, at storkeredet skulde fjernes.

Men dette var ikke saa let en sag; thi den sidste del af veien op til storkeredet maatte tilbagelægges udbendig paa kirketårnet. Til sidst fandt man en skifertækker, som for gode ord og betaling var villig til at paatage sig arbeidet. Med stort besvær arbejdede han sig op paa tårnet, medens storkene forundret stod og saa paa hans bevægelser.

Først da han var kommen helt op til redet, og de forstod, at det var dem, han vilde tillivs, fandt de det sikrest at flyve hen til et sted i nærheden, hvorfra de kunde holde øie med, hvad der videre vilde ske.

Skifertækkeren var ikke længe om at faa ødelagt redet, og saa begyndte han nedstigningen, der forløb uden uheld. Men da han kom ned paa jorden og skulde betragte sit vel udførte værk, havde han den tvilsomme glæde at se storkene komme flyvende med de første bygningsmaterialier til et nyt rede paa den gamle plads. Desværre meddeler beretningen ikke, hvad han saa gjorde, eller hvad byraadet tænkte.

(Efter „Morgenbl.“)

Oplosning paa billedgaaden i nr. 31.
Upaatidelighed er en daarlig egenkab.

Billedgaade.

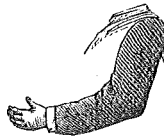
D 1

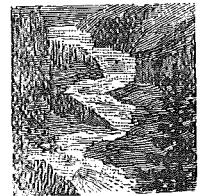
D

V

P

DET 3

E

2 G.

